

Erik Emmanuel Şmitt

Nuhun övladları

Fransız dilindən tərcümə edən:

Rəhim Quliyev

qanun nəşriyyatı

Éric-Emmanuel Schmitt

*L'enfant
de Noé*

Jozef İkinci Dünya müharibəsindən əvvəl doğulmuş yəhudi uşağıdır. 1942-ildən, hər yerdə olduğu kimi, Belçikada da nasistlər yəhudiləri təqib edirdilər. Bu basqınlar zamanı Jozef valideynlərindən çox erkən ayrılır. Xeyirxah insan Ata Pons onu himayə edir, xilas etmək üçün internat məktəbində, katolik pansionatları arasında gizlədir. Pansionatda yaşadığı üç il ərzində Jozef onu düşündürən “niyə yəhudilər insanlara, Allaha olan münasibətlərində hörməti, xristianlar isə sevgini əsas götürür?” kimi sualların mənbəyi olan vəziyyətinə nəzər salır, yəhudi dini ilə xristian dini arasındakı digər fərqləri, eyni zamanda, dostluğun gücünü və mədəniyyəti ötürməyin vacibliyini öyrənir. Fəciəli tarixi kontekstdə yazılan bu sadə və təsirli əsər ümid və həyatla doludur. İnsanların dostluğunu və barbarlığını, sivilizasiyanın məhv olmaq təhlükəsini və onun mümkün müdafiəsini Ata Ponsla kəşf edən Jozefin səyahəti vasitəsilə oxucular əsərin əsas qayəsini başa düşəcəklər.

Éric-Emmanuel Schmitt **L'enfant de Noé**
Erik Emmanuel Şmitt **Nuhun övladları**
Bakı, Qanun Nəşriyyatı, 2024, 144 səh.

Janr: müasir xarici ədəbiyyat
Yaş qrupu: 12+
Ölçü: 120x185 mm
Cild: yumşaq
Çapa imzalandı: 25.07.2024

Nəşir: Şahbaz Xuduoğlu
Fransız dilindən
tərcümə edən: Rəhim Quliyev
Redaktor: Z.Sarı
Korrektorlar: Şəhla Yarıbəyli
Gülgəz Nur (Abbasova)
Texniki redaktor: Aygül Yelmarlı
Mətn dizaynı: Ramin Əli
Qapaq dizaynı: Rafael Qasım

Qanun Nəşriyyatı
Bakı, AZ 1102, Tbilisi pr., 76
Tel: (+994 12) 431-16-62; 431-38-18
Mobil: (+994 55) 212-42-37
e-mail: info@qanun.az
www.qanun.az
www.fb.com/Qanunpublishing
www.instagram.com/Qanunpublishing

ISBN 978-9952-38-786-5

© Qanun Nəşriyyatı, 2024
© Editions Albin Michel – Paris 2004

Bu kitabın Azərbaycan dilinə tərcümə və yayım hüquqları
Qanun Nəşriyyatına məxsusdur. Kitabın təkrar və hissə-hissə
nəşri "Müəlliflik hüququ və əlaqəli hüquqlar haqqında"
Azərbaycan Respublikasının Qanununa ziddir.

*Bu hekayənin ilham mənbəyi olan dostum
Pyer Perelmutter üçün*

*Namurdakı Sent-Jan-Baptist kilsə təşkilatı üzvlərinin,
bütün əməlisaleh insanların və Ata Andrenin xatirəsinə*

On yaşım olanda hər bazar günü hərraca çıxarılan bir dəstə uşaqdan biri də mən idim.

Amma...

Bizi satmırdılar, qəbul edə biləcək alıcı tapmaq üçün yerdən bir qədər hündür taxta döşəmənin üzərində gəzməyimizi istəyirdilər. Tamaşa edən insanların arasında bizi övladlığa götürmək istəyən ailələr, nəhayət, müharibədən qayıdan həqiqi valideynlərimiz də ola bilərdi.

Hər bazar valideynlərim tərəfindən tanınmağa, heç olmasa kimsə tərəfindən bəyənilməyə ümid edərək səhnəyə çıxırdım.

Hər bazar Sarı Villanın içəri həyətidə, artırmanın altında özümü göstərmək, bir ailənin üzvü olmaq və yetimlikdən qurtulmaq üçün on addımım var idi.

İlk addımlarımı atmaq, demək olar ki, çətin olmurdu, səbirsizlik məni irəli, taxta döşəmənin üzərinə itələyirdi, amma yarı yolda zəifləyir, ayaqlarım axıncı metri zorla atırdı. Taxta döşəmənin ucuna çatdıqda, sanki suya tullanmaq üçün yaylı taxtanın üstündə dayanmışdım və məni gözləyən boşluğa baxırdım. Bu boşluqda dərin bir səssizlik hökm sürürdü. Sıra ilə düzülmüş başlar, papaqlar, bu daz kəllələr və arxadan əlavə olunmuş saxta saçlar arasından kimsə “Mənim oğlum!”, ya da “Bu odur! Onu istəyirəm! Övladlığa onu götürürəm!” demək üçün ağzını açıb qışqırmalıydı. Qıc olmuş ayaq barmaqlarımın ucunda dikəlir, yay kimi gərilməmiş bədən məni heçlikdən dartıb çıxaracaq bu səsə doğru uzanırdı, tez-tez üst-başımı yoxlayır və səliqəyə salırdım.

Sübh tezdən durub, yataqxananın ümumi yuyunma otağına qaçaraq daş kimi sərt, uzun zaman yumşalmayan, xəsisliklə köpüklənən yaşıl rəngli sabunla dərimi sürtmüşdüm. Saçlarımın mənə itaət etməsinə əmin olmaq üçün onları ən azı iyirmi dəfə daramışdım. İbadət vaxtı geydiyim, artıq balacalaşan mavi kostyumumun çiyinləri çox dar, qolları və boyu çox qısa olduğundan, böyüdüyümü gizlətmək üçün narahat kətan parçasının içində büzüşüb qalırdım.

Gözləmə əsnasında adam bilmir, xoşbəxt olacaq, yoxsa əzab-əziyyət çəkəcək; qəbul olunacağından əmin olmasan da, atılmağa hazırlaşsın. Ola bilsin, öləcəksən. Bəlkə də, alqışlayacaqlar.

Şübhəsiz, ayaqqabılarım pis təsir bağışlayırdı. Ürək bulandıran iki parça karton. Yırtıq-deşiyi saf yerindən daha çox, bağları isə ağac lifi, içində hava oynayan, soyuğa, küləyə, hətta ayaq barmaqlarımın ucuna kimi açıq olan bir model. Bir neçə qat palçıqla suvandığından, yalnız yağışa müqavimət göstərən bir cüt iri, yöndəmsiz yürüş ayaqqabısı. Ayaqqabılarımı silib təmizləməyə cürət edə bilmirdim, onlar dağılıb tamam yox ola bilərdi. Ayaqqabı olmasını təsdiq edən yeganə əlamət onları ayağıma geyməyim idi. Əgər əlimdə tutmuş olsaydım, görünlər mehribanlıqla gülümsəyər və mənə zibil qutusunu göstərərdilər. Mən isə ayaqqabılarımı hələ bir həftə də qoruyub saxlamalıydım. Yəqin ki, Sarı Villanın ziyarətçiləri aşağıdan – oturduqları yerdən bunu görə bilmirdilər! Hər halda!

Yəqin ki, ayaqqabılarıma görə məndən imtina etməzlər. Yalın ayaqla yürüş edən kürənsaçlı Leonard özünə ailə tapmadımı?

– Jozefcim, sən yeməxanaya dönə bilərsən.

Hər bazar ümidlərim bu cümlə ilə puç olub gedirdi. Ata Pons inandırırды ki, bu dəfə olmadı, amma gələn dəfə, yəqin ki, olacaq, indi isə səhnəni tərk etməliydim.

Bir yarım dövrə... Aradan çıxıb yox olmaq üçün on addım... Qəm-qüssəyə, acı kədərə qapılmaq üçün on addım... Yenidən yetim qalmaq üçün on addım... Artıq səhnənin o biri başında bir uşaq ayaqlarını şappıldadırdı. Sümüklərim sızlayır, ürəyim sızılırdı.

– Sizcə, məqsədimə çatacağam, Müqəddəs Ata?

– Nəyə, mənim oğlum?

– Valideynlər tapmağa.

– Valideynlər! Ümidvaram ki, sənin əsl valideynlərin təhlükədən qurtulmuşlar və tezliklə, günlərin bir günü ortaya çıxacaqlar.

Nəticəsi olmayan bu tamaşada özümü təqdim etməkdən yorulmurdu, amma heç nə alınmırdı. Buna görə özümü günahkar hiss etməyə başlamışdım. Əslində, gecikənlər, gəlib çıxmayan, geri dönməyən onlar idi. Bu, yalnız onlarınmı səhvi idi? Görəsən, onlar hələ də yaşayırlarmı?

On yaşım var idi. Üç il əvvəl valideynlərim məni yad adamlara etibar etmişdilər.

Bir neçə həftəydi ki, müharibə qurtarmışdı. Onunla bərabər ümid və xəyallar dövrü də bitmişdi. Biz və başına